

Poslední soud.

Svět! Užívá-li člověk tohoto slova, vyslovuje je často bezmyšlenkovitě, aniž by si při tom tvořil obraz, **jaký** tento svět, jím jmenovaný, vlastně jest. Mnozí, kteří se snaží představit si při tom něco určitého, vidí v duchu nesčetná světová tělesa různého utváření a velikostí, spořádaná ve sluneční soustavě, kroužiti vesmírem svými vykázanými drahami. Vědí, že možno spatřovati stále nová, a více světových těles, čím ostřejší a dalekosáhlejší se tvoří nástroje. Průměrný člověk vezme pak zavděk slovem „nekonečnost“, čímž u něho vzniká omyl **falešné** představy.

Svět není nekonečný. Je to stvoření, tedy **dílo** Stvořitele. Jako každé dílo, stojí toto dílo vedle Stvořitele a jako takové je omezeno.

Tak zvaní pokrokovci jsou často hrdi na poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, v každém kameni, že hybné přírodní síly jsou Bůh. Nazývají Bohem všechno to nezbadatelné, co cítí, ale čeho ve skutečnosti nelze pochopiti. Trvale působící prasíla, věčně sám v sobě se znovu vyvíjející zdroj síly, bezbytotné Prasevětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědomí, že nacházejí Boha všude jako hybnou sílu, která stále působí k dokonalosti jako k jedinému cíli vývoje a proniká vším tak, že se s ním všude setkávají.

To však jest správné jen v jistém smyslu. Setkáváme se v celém stvoření jen s jeho vůlí a tedy s jeho duchem, s jeho silou. On sám stojí vysoko nad stvořením. Stvoření, jakožto jeho dílo, jako projev jeho chtění, jest již svým původem vázáno na

nezměnitelné zákony vznikání a rozkladu. Vždyť to, co nazýváme přírodními zákony, jest tvůrčí vůle Boha, která si trvalým působením světa tvoří a opět je ruší. Tato tvůrčí vůle je **jednotná** v celém stvoření, k němuž patří i svět jemnohmotný a hrubohmotný jako jediný celek. Toto celkové stvoření jest jako **dílo** nejen ohraničeno, jako každé jiné dílo, nýbrž je také pomíjející. Bezpodmínečná a nepošinitelná jednotnost prazákonů, tedy pravůle, přináší s sebou to, že se i v nejmenším a nejnepatrnějším ději na hrubohmotné zemi odehrává vždy přesně všechno tak, jako se to musí dít při každém dění, tedy i při největších a nejmocnějších událostech v celém stvoření a jako i ve tvoření a vytváření samotném.

Strohá forma pravůle je prostá a jednoduchá. Jakmile ji jednou poznáme, najdeme ji pak snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak mnohých dějů tkví jen v tom, že do sebe mnohonásobně zasahují okliky a postranní cesty, které vytvořili lidé svým různým chtěním.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření podroben dokonalým Božským zákonům, které si ve všem zůstávají stejné. Svět z nich také vznikl a je proto také ohraničen.

Umělec je na příklad také ve svém díle, ztrácí se v něm a přece stojí jako osobnost vedle tohoto díla. Jeho dílo je ohraničené a pomíjivé, jeho dovednost však proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může zničit své dílo, ve kterém jest jeho chtění, aniž jest tím sám dotčen. Zůstává přesto vždy ještě umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho díle a stává se nám blízkým, aniž je třeba, abychom ho viděli osobně. Máme jeho díla, ve kterých jest jeho chtění a to na nás působí. Vychází nám v nich vstříc a přece může při tom žít daleko od nás pro sebe.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo dávají nám matný odlesk poměru stvoření ke Stvořiteli.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný, jest jen **koloběh** stvoření v trvalém vzniku, zániku a znovuvytváření.

V tomto dění vyplňují se také všechna zjevení a proroctví. Na konec se v něm také pro zemi vyplní „poslední soud“!

Poslední, **konečný** soud nadejde jednou pro každé světové těleso, ale neděje se tak současně v celém stvoření.

Jest to nutný pochod v každé dočasné části stvoření, která ve svém koloběhu dospěje k bodu, na kterém musí začít její rozklad, aby se na další cestě mohla znovu vytvořit.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh Země a jiných hvězd kolem jejich sluncí, nýbrž veliký, mocnější okruh, ve kterém se nutně pohybují všechny sluneční soustavy a při tom v sobě konají ještě své vlastní pohyby.

Bod, na kterém začne rozklad každého světového tělesa, je přesně stanoven zase jen na základě důslednosti přírodních zákonů. Je to zcela určité místo, na kterém se postup rozkladu rozvíjeti **musí**, neodvisle od stavu dotyčného světového tělesa a jeho obyvatel. Nezadržitelně žene koloběh každé světové těleso k tomu, aby bez odkladu vyplnila se hodina rozpadnutí, které jako vše ve stvoření je ve skutečnosti jen proměnou, jež znamená příležitost k dalšímu vývoji. Pak je tu hodina „buď – anebo“ pro každého člověka. Buď se povznese vysoko ke Světlu, usiloval-li k duchovnu, nebo zůstane připoután ke hmotě, na které lpí, pakli z přesvědčení považuje jen hmotné za cenné. V takovém případě

nemůže se v zákonitém důsledku vlastního chtění povznést nad hmotu a bude s ní pak na posledním kusu cesty stržen do rozkladu. To je pak duchovní smrt. Je to jako vymazání z knihy života. Tento o sobě zcela přirozený děj označuje se také jako „věčné zatracení“, protože člověk takto stržený do rozkladu nutně „přestává existovati“, rozpráší se a smísí s prasemeny, které i po rozkladu napájí duchovními silami. Nebude se již nikdy moci státi „osobností“. Jest to to nejhroznější, co člověka může stihnout. Platí za „zavržený kámen“, který není k potřebě pro duchovní stavbu a musí proto býti rozemlet.

Toto odloučení ducha od hmoty na základě zcela přirozených dějů a zákonů je tak zvaný poslední soud, který jest spojen s mocnými převraty a proměnami.

Že tento rozklad nenastane **v jediný** pozemský den, jest každému lehce srozumitelné. Vždyť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Ale jsme nyní uprostřed začátku tohoto období. Země přichází nyní k bodu, na kterém se uchyluje od dosavadní dráhy, což se nutně velmi ucítí také hrubohmotně. Potom začne i ostřejší rozlišování mezi všemi lidmi, které se v poslední době již připravovalo, ale projevovalo se dosud jen „v názorech a přesvědčcích“.

Každá hodina pozemského života je proto drahocennější než kdykoliv jindy. Kdo opravdu hledá a chce se učit, nechť se vytrhne se vším úsilím z nízkých myšlenek, které ho nutně poutají k pozemskému. Jinak vydává se v nebezpečí, že zůstane lpěti na hmotě a že s ní bude stržen do úplného rozkladu. Ale ti, kdo usilují ke Světlu, budou se znenáhla uvolňovati od hmoty a

vznesou se na konec do vlasti všeho duchovního.

Pak jest konečně dovršeno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněn.

Svět, tedy celé stvoření, při tom nezahyne. Světová tělesa budou do rozkladného procesu stržena teprve tehdy, až jejich koloběh dospěje k bodu, na kterém má pro ně začít rozklad a tím i předchozí třídění. Začátek toho je pro zemi již v činnosti. Záhy povalí se vše obrovskými kroky kupředu.

Provedení soudu stane se přirozeným působením Božských zákonu, které od prapočátku stvoření v něm spočívají, stvoření samo způsobily a dnes jako v budoucnosti nezdolně nesou vůli Stvořitelovu. Ve věčném koloběhu je trvalé tvoření, rozsévání, uzrávání, žeň i rozklad, aby změnou spojení ve svěží posile nabývalo opět nových tvarů, které pak jdou vstříc nejbližšímu novému koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření možno si představit obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu jemnohmotného druhu, ze které v nezadržitelném proudu trvale vytryskují právě tak jemnohmotná prasemena, která v krouživých pohybech usilují o nové spojení a vývoj. Přesně tak, jak to již zná a správně zaznamenala věda. Třením a zhušťováním utvářejí se husté mlhoviny, které se stávají hrubohmotnými. Z těchto mlhovin tvoří se pak světová tělesa, která se působením nezvratných zákonů v naprosté důslednosti seskupují ve sluneční soustavy, krouží samy v sobě a v seskupení nutně následují veliký koloběh, který je věčný. Jako v dění, které je viditelné pozemskému oku, následuje ze semene vývoj, útvar, zralost a sklizeň nebo zánik, který s sebou přináší proměnu a rozklad k dalšímu vývoji, jako je

tomu při tělech rostlin, zvířat i lidí, právě tak je to při velikém dění světovém. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, která nesou kolem sebe mnohem větší, jemnohmotné, tedy pozemskému oku neviditelné okolí, jsou ve svém věčném koloběhu podrobena témuž dění, protože v nich vládou tytéž zákony.

Základního semene nemůže popřít ani nejfanatičtější pochybovač a přece tohoto semene nemůže spatřiti žádné smrtelné oko, protože jest z jiné látky, z „onoho“ světa. Jmenujme ho jen klidně opět jemnohmotné.

Není také zatěžko pochopiti, že svět, který se z něho vytvořil nejdříve, je přirozeně stejně jemnohmotný a pozemským zrakem nepoznatelný. Teprve později z něho vzniklá další **nejhrubší** sraženina, která vzniká z jemnohmotného světa a je **od** něho odvislá, vytváří znenáhla svět hrubohmotný s jeho hrubohmotnými těly. **Teprve to** lze pozorovati od nejmenších počátků pozemskými očima, po případě hrubohmotnými pomůckami těchto očí. Nechtě se již jedná o molekuly, elektrony nebo cokoliv jiného, bude to vždy patřiti jen k nejhrubším sraženinám jemnohmotného světa, který dávno před tím měl již své hotové útvary a svůj život.

Ne jinak jest tomu s obalem vlastního člověka v jeho duchovní podstatě, o čemž ještě promluví. Na jeho pouť různotvárnými světy musí jeho roucho, plášť, slupka, tělo nebo nástroj, lhostejno, jak chceme jmenovati tento obal, býti vždy stejného druhu látky, jako je dočasné okolí, do něhož vstupuje, aby ho používal jako ochranu a nutnou pomůcku, chce-li míti možnost v tomto okolí přímo se projevovati. Protože hrubohmotný svět vzniká z jemnohmotného a je od něho

odvislým, vyplývá z toho také zpětné působení všeho dění ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo stvořeno z prasemene, koná současně s hrubohmotným věčný koloběh a na konec bude s ním vstřebavě spoluvehnáno do zadního konce zmíněné již obrovské dutiny, kde se děje rozklad, aby na druhé straně bylo opět jako prasemeno vypuzeno k novému koloběhu. Jest to jako při činnosti srdce a oběhu krve v lidském těle. Tato nálevka nebo dutina jest jako srdce stvoření. Rozkladný proces stihne tedy veškeré stvoření, také i jeho jemnohmotnou část, protože **všechno** se opět rozloží v prasemeno, aby se vytvořilo znovu. Nikde není tu žádné libovůle, ale všechno vyvíjí se ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které jiné cesty nepřipouštějí. Na jistém bodu velikého koloběhu nadchází tedy pro všecko stvořené, hrubohmotné i jemnohmotné, okamžik, kdy se rozkladný proces samostatně připravuje ve vytvořeném a konečně propuká.

Tento jemnohmotný, svět jest místem přechodného pobytu pozemsky zesnulých, je tak zvaným záhrobím. Toto záhrobí je těsně spojeno se světem hrubohmotným, který k němu patří a tvoří s ním jeden celek. V okamžiku odloučení vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosil již s tělem hrubohmotným, pokud byl na zemi, do stejnorodě jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatím co hrubohmotné tělo zanechává zde. Tento jemnohmotný svět, „onen svět“, který patří ke stvoření, je podroben těmže zákonům trvalého vývoje a rozkladu. S nastavším rozkladem následuje pak rovněž zcela přirozenou cestou třídění duchovna od hmoty. Podle duchovního stavu člověka ve hrubohmotném tak jako v jemnohmotném světě musí se duchovní člověk, vlastní „já“ buď

vznéstí vzhůru, nebo zůstati připoután ke hmotě. Vážná snaha po Pravdě a Světle a spojená s tím přeměna učiní každého jednotlivce duchovně čistším a tím i světlejším tak, že ho tato okolnost přirozeně víc a více uvolňuje od hrubé hmotnosti a přiměřeně stupni jeho čistoty a lehkosti musí ho hnáti do výše. Ten však, kdo věří jen ve hmotu, váže se tak sám svým přesvědčením na hmotu, zůstává k ní připoután a nemůže proto býti nesen vzhůru. Samochtěným rozhodnutím každého jednotlivce nastává tedy třídění mezi tím, kdo usiluje ke Světlu, a tím, kdo jest poután temnotami. To vše děje se podle stávajících přirozených zákonů duchovní tíže.

Toto roztrídění a oddělení je poslední soud!

Tím se ujasňuje, že jednou v očistném procesu tak zvaného záhrobí nadejde skutečný konec i pro možnost vývoje pozemsky zesnulých. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtěni, že mohou býti povzneseni k oblastem Světla, nebo zůstávají podle vlastního chtění ve svém nízkém druhu spoutáni a tím jsou konečně svrženi do „věčného zatracení“. To znamená, že budou s hmotou, od které se nemohou odtrhnouti, strženi do rozkladu, protrpí rozklad bolestně s sebou a přestanou býti osobnostmi. Budou rozptýleni ve větru jako plevy, rozpraší se a tím budou vymazáni ze zlaté knihy života.

Tento tak zvaný poslední soud jest tedy rovněž děj, který se působením zákonů, jež nesou stvoření, odehrává zcela přirozeným způsobem tak, že jinak by to nastati nemohlo. Člověku dostává se tím vždy jen ovoce toho, co sám chtěl a co si tedy přivodil svým přesvědčením.

Vědění, že všechno, co se ve stvoření děje, vyvíjí se, rozuzluje a vyčerpává samo v nejpřísnější důslednosti, že vodičko pro své osudy tvoří lidé sami svým přáním a chtěním, že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměňoval nebo trestal, to vše nezmenšuje velikost Stvořitelovu, ale může dáti jen podnět, abychom si ho představovali mnohem vznešenějšího. Velikost spočívá v **dokonalosti** jeho díla a ta nutí k úctyplnému pohledu vzhůru. Největší láska a nejneúplatnější spravedlnost jest nutně a bez rozdílu v nejmocnějším tak jako v nejmenším dění. Veliký jest i člověk, postavený jako takový do stvoření, jako pán svého osudu! Může se svou vůlí povznésti vzhůru z tohoto díla a přispívati tak k jeho vyššímu rozvoji, anebo může je strhnouti dolů a zaplésti se v něm tak, že se více nevyplete a jde s ním vstříc rozkladu, nechť v hrubohmotném nebo jemnohmotném světě. Rozbijte pouta všech nízkých pocitů! Je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probudte v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém!

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření vznáší se uprostřed jako koruna „modrý ostrov“, luhy blažených, očištěných duchů, kteří smí již prodlévati v oblastech Světla. Tento ostrov jest odloučen od světa. Není proto také zúčastněn na koloběhu, ale vzdor své výši nad kroužícím stvořením tvoří jeho oporu a je středem vycházejících duchovních sil. Je to ostrov, který na svých výšinách nese proslavené město zlatých ulic, nebeský Jerusalems. Zde již nic není podrobena změně. Není se třeba obávati žádného posledního soudu. Ti, kdo tam mohou prodlévati, jsou „doma“. A na posledním, nejvyšším vrcholku tohoto ostrova, nepřístupen krokům nepovoláných stojí ... hrad Grálu, tak často jmenovaný v básních.

Opředen pověstmi, jako touha nescíslných, stojí tam ve světle nejvyšší nádhery a skrývá svatou nádobu, symbol čisté lásky Všemohoucího: Grál!

Nejčistší z duchů, kteří stojí nejbliže trůnu Nejvyššího, jsou ustanoveni jako strážci. Oni jsou nositeli Božské lásky v její nejčistší formě. Tato láska jeví se však podstatně jinou, než jak si ji představují lidé na zemi, přesto že ji prožívají denně a každou hodinu. Tento hrad tvoří bránu ke stupňům trůnu Nejvyššího. Nikdo nemůže se dostat ke stupňům trůnu, kdo neprošel hradem Grálu. Přísná jest stráž před zlatou branou, břitká a neúprosná, aby byla zachována čistota Grálu. Tak, aby z něho mohlo se rozlévati požehnání na všechny hledající.

Skrze zjevení sestoupila zvěst o hradu po mnohých stupních dalekou cestou z modrého ostrova jemnohmotným světem, až konečně prohloubenou inspirací některých básníků pronikla i mezi lidmi hrubohmotné země. Ale jak pravá zvěst byla předávána dolů, ze stupně k stupni, utrpěla, bezděčně různým znetvořením tak, že poslední podání mohlo býti jen mnohonásobně zkaleným odleskem, který zavalil podnět k mnohým omylům.

Stoupá-li z některé části velikého stvoření ve zlé tísni vzhůru ke Stvořiteli utrpení a horoucí prosba, je vyslán služebník této nádoby, aby jako nositel této lásky zasáhl pomocně do duchovní nouze. Co vznáší se v díle stvoření jako pověst a legenda, vstupuje pak živé do stvoření! Taková poslání nedějí se však často. Jsou po každé provázena pronikavými změnami a velikými převraty. Často jsou mezi jednotlivými poselstvími celá tisíciletí. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, svým poselstvím podávají ruku všem hledajícím,

shromažďují všechny věřící, aby jim poskytli novou odvahu a novou sílu a provedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kdo touží po pomoci ze Světla. Nepřicházejí však pro posměvače a takové, kteří se domnívají, že jen oni jsou spravedliví. Nejbližší příchod takového vyslance Grálu budiž znamením pro všechny hledající, aby se mocně vzchopili k dobru a ušlechtilosti. Znamení to připomíná neodvratný soud, který jako „poslední soud“ jednou přijíti musí. Blaze tomu, kdo pak již nezůstává omezenou myslí připoután ke hmotě a může proto býti povznesen ke Světlu!